

13 augustus 2023 (19de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Verhaal over de storm, een verhaal over de zee. Zee is vakantie. Ok. Maar zee is ook gevaarlijk. Elke zomervakantie zijn er mensen die verdrinken omdat ze de gevaren niet kennen. Zeker als je te dicht bij de golfbrekers komt, daar is gevaar van draaikolken. In de zee kun je dus ook je leven verliezen. En de zee kan ook een vloedgolf worden, een tsunami, een watersnood, een kracht die alles kapot maakt. Een ontzettende kracht om bang van te worden. Technisch gezien is het Meer van Galilea een meer: aan alle kanten omgeven of begrensd door land. Maar als Jezus eroverheen loopt, dan gebruikt Mattheüs een Grieks woord dat toch echt ZEE betekent. En theologisch gezien is het Meer van Galilea dan ook veel meer een ZEE dan een meer.

In de bijbel betekent zee: een plek waar je geen grond onder je voeten hebt en waarin je helemaal kopje gaat en geen adem meer kunt halen. Zee is: de plek waar niet te leven is. Dit evangelie lijkt wel ons eigen verhaal en dat van de wereld te vertellen. Net als de apostelen worden ook wij soms, misschien zelfs vaak, getroffen door tegenwind, en komen we in een storm terecht. De storm van tegenslag, van mislukking, van ruzie in de familie, met collega's, met de baas. Of de storm van armoede, pijn en verdriet, ziekte en dood. Stormen genoeg, die dikwijls totaal onverwacht op ons afkomen. Zoals de storm van het coronavirus. Veel verpleegkundigen, dokters en ook vele vrijwilligers hebben toen geholpen om mensen zo goed mogelijk te ondersteunen. Er zijn heel wat mensen gestorven in die periode. Een moeilijke periode maar ook een periode waar dienstbaarheid het hoofddoel was.

Maar ook zonder het coronavirus kennen we heel wat stormen. Stormen door onze onmacht om in te gaan tegen het kwaad in onszelf en in de wereld. Stormen door ons zwak geloof, onze twijfels, ons gebrek aan edelmoedigheid, onze mislukking om nederig van hart te zijn, om te troosten, zachtmoedig te zijn, om goede christenen te zijn. Stormen die ook onze Kerk treffen. Stormen van leegloop, maar ook van kerken die helemaal tegen de zin van de gemeenschap gesloten worden. Stormen ook van groeiend ongenoegen en verontwaardiging, omdat de Kerk weigert te leven in deze tijd, en geen oog wil hebben voor de veranderende wereld, met andere mensen en andere visies, andere problemen en andere hoop dan honderd jaar geleden. Het zijn die stormen die ook de apostelen treffen wanneer ze zozeer hun eigen weg varen dat ze Jezus niet eens herkennen wanneer Hij hun tegemoet komt. Ze menen zelfs een spook te zien. Maar Jezus zegt: 'Wees gerust. Ik ben het. Vrees niet.' Dat zegt Hij ook tegen ons en tegen de Kerkleiders van vandaag. Ook nu komt Hij over de stormachtige golven naar ons en zijn Kerk toe, en Hij is zoveel sterker dan het kwaad dat Hij het letterlijk onder de voet loopt, want 'nadat Hij in de boot stapte, ging de wind liggen.'

Lieve mensen, Jezus vraagt aan Petrus: 'Kleingelovige, waarom hebt gij getwijfeld?' Dat vraagt Hij ook aan ons, niet één keer, maar dikwijls, want misschien groeit in ons soms de twijfel over God, over Jezus, over de verrijzenis. Twijfel over de kern van ons geloof. En zeer zeker noemt Hij ook zijn Kerk kleingelovig, omdat ze haar eigen wetten boven zijn ene wet stelt. Wat zou het goed zijn als we niet kleingelovig zouden zijn. Als we alleen maar zouden geloven, zonder vragen en zonder twijfels. Geloven dat de wind gaat liggen als Jezus in de boot stapt, en dat er door zijn aanwezigheid geen storm meer is, niet in ons leven, niet in de wereld, niet in de Kerk. Geloven dat God de Heer geen storm, geen aardbeving en geen vuur is dat alles verbrijzelt, maar een zacht bruisend briesje van liefde en vrede. Een briesje dat ons uitnodigt met om Hem mee te varen. Laten we dat doen: meevaren met onze God van liefde en vrede. Amen.